

Chagrin

CIRQUE DE CHEVET

Als de schoen niet
past

Bas Blaasse

Gezien op 11 oktober 2026

Buda, Kortrijk in kader van Vitrine
PERPLX

In 'Chagrin' zoeken twee melancholische clowns naar schoenen. Ze vinden vooral nieuwe manieren om letterlijk en figuurlijk te struikelen. José Álvarez en Lola Husson bouwen een wereld waarin kleine tegenslagen grote emoties oproepen (en kapotte schoenen met plakband worden opgelapt). Hun spel levert charmante beelden op, maar waartoe leidt die poëzie van het onhandige?

12 OKTOBER 2026

Op de vloer staan twee piepkleine zilveren kinderschoentjes, uitgelicht door een spotlight. Verder is het donker. De handen van de twee makers en clowns, José Álvarez en Lola Husson, verschijnen gevouwen om de verticale zoom van het

achterdoek. Behoedzaam pieken ze om de hoek van het zwarte doek en komen langzaam tevoorschijn. Ze moeten blijkbaar voorzichtig zijn.

Álvarez en Husson hebben wit geschminkte gezichten en een melancholische uitdrukking. Ze dragen lange, vaalgroene overjassen met wit poeder of stof erop. Ze zien eruit alsof ze uit een bouwval zijn gekropen of een plofkraak hebben gepleegd. Een soort Pierrot in detectiekleiding. Maar ze lopen op blote voeten. In combinatie met de schoentjes vooraan op het toneel is het duidelijk dat de voorstelling draait om een zoektocht naar schoeisel.

Het beeld is misschien niet bijzonder origineel, maar hun samenspel heeft iets spannends.

Als indringers naderen ze hun doel, stapje voor stapje. Hij voorop, zij achter hem. Je hoort de Pink Panther-tune al in gedachten, maar het blijft stil. Ze bewegen behoedzaam en diep door de knieën en manen elkaar voortdurend met gebaren tot stilte. Terwijl er niets te horen is. Het beeld is misschien niet bijzonder origineel, maar hun samenspel heeft iets spannends. Hij lijkt het voortouw te nemen; zij volgt hem en doet hem een beetje na, terwijl hun doel steeds duidelijker wordt en dichterbij komt: het paar schoenen.

Grote emoties, kleine tegenslagen

Die verhouding tussen de twee, net als de clowneske ongerijmdheid tussen wat er gebeurt en hoe ze daarop reageren, komt vaker terug. Bijvoorbeeld wanneer hij haar op haar borst tikt en naar de grond wijst, en zij daarna precies hetzelfde bij hem doet, waarop hij jammerend 'au' kreunt. Iedereen begrijpt dat die kreun een beetje vreemd is, omdat hij haar net zelf ook een tik heeft gegeven. Of wanneer zij van de schrik in zijn armen springt, terwijl er niets noemenswaardigs op de grond ligt.

Na enkele koprollen en vloeiende handstanden komen ze bij de schoenen aan. Uit de kinderschoenen komt rook, wat hen uitnodigt om eraan te snuffelen. Maar zodra ze eraan ruiken, vallen ze flauw. Missie mislukt. En terwijl zij bewusteloos op de grond liggen, schuiven de schoentjes langzaam van het podium.

Ze draaien zich naar het publiek en glimlachen, hun ogen twinkelen.

Wanneer ze weer ontwaken, is het enige paar schoenen van het podium verdwenen. Hoe kunnen ze hun probleem nu oplossen? Uiteindelijk fluisteren ze elkaar iets toe en begrijpen ze al snel wat ze allebei voor ogen hebben. Ze draaien zich naar het publiek en glimlachen, hun ogen twinkelen. Het publiekslicht gaat aan.

Een paar grappige interacties met mensen uit het publiek volgen, waarbij het tweetal schoenen van mensen probeert uit te trekken en eraan ruikt. Onder de stoelen ontdekken ze een verzameling klassieke zwarte leren heren- en damesschoenen. Ze vinden er een heleboel. Ze verzamelen er uiteindelijk zoveel dat Husson met een enorme stapel in haar handen bijna niets meer kan zien. Terwijl ze probeert overeind te blijven, balanceert ze met al dat schoeisel terug naar de vloer. Er vallen schoenen, die ze weer oproept. Totdat de ganse stapel op de grond tuimelt.

Ze begint te wenen. Ook wanneer een paar hakken niet past of een schoen scheurt, volgen de tranen. De emoties zijn natuurlijk buitenproportioneel en in die absurditeit schuilt de humor. De komische situaties die ontstaan zijn wel wat voorspelbaar, maar de oplossingen zijn tegelijk lekker recht door zee. De gescheurde schoen repareert ze met verpakkingstape, die ze om haar voet wikkelt. Probleem opgelost.

De poëzie van het alledaagse

De daaropvolgende scènes blijven in feite rond de schoenen draaien. Álvarez rijdt een geïmproviseerd supermarktkarretje het podium op, met een dakje en een lampje erop. Ze gooien de schoenen in het karretje en beginnen ermee rond te rijden. Af en toe valt er een schoen uit, die ze tijdens het volgende rondje weer oprapen. Maar wat de tocht precies betekent, of waar die naartoe leidt, blijft grotendeels onduidelijk.

‘Chagrin’ is geen voorstelling vol uitbundigheid of spectaculaire trucs. De makers lijken het te zoeken in kleine dingen, klungelige bewegingen en de poëzie van het alledaagse, zowel in onhandigheden als in ‘kleine’ verlangens, zoals het willen hebben van schoenen. Álvarez en Husson roepen een wereld op waarin alles wat kapotgaat met een beetje plakband weer kan worden opgelapt. Dat levert soms mooie beelden op, zoals een klein lampje dat uitgaat en een ander, zachter licht dat in de plaats komt.

Waar leidt de zoektocht naartoe?

Tegelijkertijd blijft de dramaturgie wat onduidelijk. Wat betekenen de schoenen precies? Zijn het simpelweg voorwerpen waarmee allerlei komische situaties kunnen ontstaan? Of verwijzen ze naar een verlangen om ergens bij te horen, of naar het ongemak van schoenen die niet passen? Wie naast zijn schoenen loopt, overschat zichzelf misschien, maar wie er niet in slaagt de juiste schoenen te vinden, komt evenmin goed vooruit.

Zulke associaties zijn zeker mogelijk. Het is bovendien een kwaliteit dat die associaties er niet te dik bovenop liggen. Niet alles hoeft immers betekenis te hebben of een hapklaar verhaal te volgen. Maar als de scènes elkaar vooral opvolgen omdat de schoenen nu eenmaal allerlei mogelijkheden bieden, blijft het geheel wel wat vrijblijvend. Sommige ideeën overtuigen bovendien niet helemaal in hun uitvoering. Zo lijkt de scène waarin Husson Álvarez aan lange schoenveters voorttrekt vooral een idee, en een leuk idee, maar waarvan de vorm nog niet echt werkt, want hij lijkt vooral zelf de klungeligheid te spelen. Of de scène waarin een radiootje het podium oprijdt en plotseling Klara laat horen: het is een vreemd, grappig beeld, maar de samenhang met de rest van de voorstelling blijft onduidelijk.

‘Chagrin’ lijkt het vooral te zoeken in de sfeer en het samenspel.

Is dat erg? Niet noodzakelijk. ‘Chagrin’ lijkt het vooral te zoeken in de sfeer en het samenspel, en minder in een verhaal dat zich stap voor stap onthult. De melancholische clownfiguren, die zich met grote ernst over kleine tegenslagen ontfemen, hebben op zichzelf al iets aandoenlijks. Toch blijft de vraag hoeveel kleine mislukkingen een voorstelling kan laten zien voordat de mislukking begint te voelen als een alibi?

Dat wil niet zeggen dat ‘Chagrin’ geen charmante vondsten heeft; het samenspel tussen Álvarez en Husson is overtuigend genoeg om te blijven kijken, maar sommige scènes blijven hangen in de voorspelbaarheid van hun eigen grap. De

schoenen bieden veel mogelijkheden, maar moet elke mogelijkheid worden benut?